

relse nr. 559 af 21. december 1971, ophæves med virkning fra denne lovs bekendtgørelse i Lovtidende.“

Om baggrunden for lovforslaget hedder det bl. a. i de ledsagende bemærkninger:

„VS har tidligere stillet forslag om ophævelse af forligsmandsloven, i april 1975 (lovforslag nr. 190 i 1974-75, 2. samling (Folketings-tidende 1974-75, 2. samling, forhandlingerne sp. 2549, 4877, 6527 og 6586, tillæg A. sp. 3871 samt tillæg B. sp. 769)). Dengang påpegede vi hele forligsinstitutionens rolle i forbindelse med det overenskomstindgreb, der netop havde fundet sted. Vi viste, hvordan staten i stadig voksende omfang øver indflydelse på fastansættelsen af løn- og arbejdsforhold.

...

Forligsinstitutionen har gennem årene spillet en væsentlig rolle, når det gjaldt om at sikre kapitalejerne profit. Den seneste studehandel, som arbejderklassen netop er blevet præsenteret for (overenskomstforliget), bevirker, at nu kommer forligsinstitutionen — med alle sine forligsmænd — virkelig på arbejde. Det vil især gælde ved underorganisationernes forhandlinger, hvor arbejderne *har mulighed for* at udøve et pres, via lokal faglig aktivitet. At LO-toppens forhandlere på de generelle krav skulle have en anden opfattelse end forligets ophavsmænd (den socialdemokratiske regering), er der ikke en levende sjæl, der tror på. Nej, forligsinstitutionens rolle bliver at få det indkomstpolitiske forlig igennem som overenskomstforlig. Den eneste forskel, der er mellem dette forlig og overenskomstindgrebet i 1975, er, at denne gang går det fra folketinget til forligsinstitutionen — i 1975 var det bare omvendt. Direkte ophøjelse af et mæglingsforslag til lov eller forlig af denne karakter — der er ingen forskel. Det er et direkte angreb på arbejderklassen, og forligsinstitutionen spiller en meget central rolle for disse overgreb.

I den borgerlige arbejdsretlige opfattelse fremhæves det altid som et væsentligt træk, at arbejdsforholdene fastsættes ved frivillig aftale mellem arbejdsmarkedets parter — arbejdsgivere og arbejdere — uden indblanding udefra. I den borgerlige ideologi kaldes forhandlings- og aktionsretten i høje vendinger for „fundamentale demokratiske frihedsrettigheder“. Men ligesom ved alle andre såkaldte „frihedsrettigheder“ i det borgerlige samfund er der i de konkrete situationer begrænsninger og indskrænkninger i disse rettigheder. Denne lov tjener direkte til at knægte arbejderklassens aktions- og strejkeret.

I konsekvens af, at VS afviser mæglingsbegrebet, må denne lov fjernes. Mæglingsbegrebet må vi som socialister tage afstand fra og i stedet fremsætte kravet: *forhandling—aktion*, som det eneste socialistiske alternativ. *Forligsmandsloven må helt væk.*“

Der kan i øvrigt henvises til omtalen i Årbogen 1974-75, side 541